

Послѣдната ябълчица.

Тихъ есененъ вѣтрець подухваше. Пожълтѣлитѣ листа на ябълчевото дърво падаха едно по едно. Дрѣвчето се бѣ почти оголѣло и вѣтъртъ свободно пронизваше прѣзь клонетѣ. На най-високия връхъ на дървото всрѣдъ нѣколко листенца се гушеше една червена ябълчица. Тя треперѣше отъ студъ и си мислѣше: „Защо ли ми е толкова студено? Защо ли така треперя? Какво ще е това? Ахъ, нещастна азъ! Кждѣ сж моитѣ сестрички, моитѣ братчета? Всички ме напустили. Оставили ме съвсѣмъ сама! Наоколо всичко е опустѣло. Не се чуватъ веселитѣ птичи гласове. Нѣма шумъ и глъчъ.

Листата пожълтѣли падатъ. Какво ли имъ е станало? Тѣ треперятъ и се оплакватъ, че имъ е студено. И мене ми е много, много студено. Дали не е това „Зимата“, за която си шепнѣха птичкитѣ прѣди да отлетятъ? Да, това ще да е „Зимата“. Птичкитѣ си говорѣха за замръзване. Какво ли ще е то? Дали азъ не замръзвамъ? Кожата ми се сбръчква и страшно ме боли! А какъ ли би ме болѣло, ако пъкъ ме сядѣше нѣкой гарванъ или дроздъ! Помня, какъ една безжалоствна птичка бѣше изяла едното ми братче. То